

det korrekt, naar det erklæres, at den høitagtede Finantsminister har betegnet Dyrtidstillæget for 1879—80 som „afluttende“. Det Udtryk har den høitagtede Finantsminister paa andet Sted udtryffeligt protesteret imod; han har indstændig anmodet det andet Thing om ikke at forandre Dyrtidstillægets Størrelse for dette enkelte Aar, dels fordi der var en Mulighed for, at Dyrtiden kunde ophøre, eftersom nogle Livsformødenheders Pris varkelig i dette Aar var gaaet endel ned, dels fordi der forestod en Revision af de almindelige Lønningslove; men han har aldeles ikke, ligesaa lidt som dette Thing, gjort den Betragtning gjældende, at det skulde være et afluttende Dyrtidstillæg, at Dyrtidstillægene dermed skulde være forbi. Og dette Thing har heller ikke fastslaaet denne dets Karakter ved at gaa ind paa en i det andet Thing foretagen Nedsættelse; man tog det med denne Nedsættelse, fordi man ikke vilde gjøre det Punkt til Gjenstand for en Strid om Finantsloven. Det er meget rigtigt, at den vedvarende Dyrtid eller rettere sagt den almindelige Forhøielse af Livsformødenhedernes Pris ikke bør modarbejdes ved Dyrtidslove, men ved varige Lønningsforandringer; men det forekommer mig, at det er en besynderlig Ytring, at Folkethinget „ikke deſtomindre“ har været villigt til at gaa ind paa at bevilge paany et Dyrtidstillæg, thi Thinget har jo ikke villet gennemføre Lønningsforandringen, og der har altsaa ikke været det Middel mod Livsformødenhedernes stigende Dyrhed, som ganske vist var det Bedste og det Migtigste, det ene Henſigtsmæssige; det har Folkethinget jo ikke villet bevilge, og det er altsaa nærmest et Palliativ, naar Thinget har bestemt sig til at give et nyt Dyrtidstillæg, som man under disse Omſtændigheder aldeles ikke kan betragte som nogen betydelig Indrømmelse. Hvad Universitetets Underſtud angaar, bemærker det ærede Mindretal, at det ikke kan gaa ind paa, at Statsregnskabet's Reſultat ſkal kunne benyttes som Bevis for, hvad Fællesudvalget i 1875 betragtede som en væsentlig eller ikke-væsentlig Formuesforringelse. Jeg kan dog ikke skjønne Andet, end at det er et overmaade godt Bevis derfor, at man i 1875 ikke gif ind paa Noget, som man ansaa for en væsentlig Forringelse af Universitetets Kapital. Det er fuldkommen rigtigt, at det Beløb, som da forudsattes dækket af Kapitalformuen, udgjorde 95,000 Kr., men det er ligesaa vist, at der paa Universitetets Udgiftsbudget fremkom en Post, nemlig til Museumsbygningen i botanisk Have, der var anslaaet til 112,000 Kr., og at man vidste, at den enten ſlet ikke vilde blive anvendt eller i ethvert Fald kun for en ringere Del vilde blive anvendt i det kommende Finantsaar, ſaaledes at der snarere vilde blive et Overskud end Underbalance. Det er heller ikke rigtigt, men jeg antager, det er en Trykfeil, naar det ærede Mindretal bemærker, at Underſtudet i 1874 var anslaaet

til ikke mindre end 362,000 Kr., thi det var kun 262,000 Kr., men det er, som sagt, formodentlig en Trykfeil. Jeg kan heller ikke indbrømme, at det, at Landstinget første Gang, da Pandserskibet „Selgoland“ var foreslaaet, umblod at ſende Finantsloven tilbage, ſtede af det Motiv, som blev anført af et enkelt Medlem af Thinget, at dette maatte finde sig i ikke at kunne fremtvinge Bevillingen. Grunden, hvorfor man umblod at gjenoptage denne Bevilling, var ganske simpelt den, at den daværende Marineminister mente, at Bygningen af Skibet kunde udsættes, og at et andet ſagkyndigt Medlem, som dengang havde Sæde her i Thinget, udtalte det Samme, og endelig fordi Folkethinget ingenlunde havde negtet denne Bevilling som en, det aldeles ikke vilde gaa ind paa, men kun havde negtet den, fordi det ikke syntes, at det var nødvendigt at give den i det Aar, altsaa havde oplat Bevillingen til det følgende Aar. Saameget mindre Grund var der for Landstinget til alene af den Grund at ſende Finantsloven tilbage. Hermed ſkal jeg tillade mig at anbefale de af Udvalgets Flertal ſtillede Vndringsforſlag til Vedtagelse af det høie Thing.

Sagse: Da denne Sag, som ogsaa den ærede Ordſfører bemærkede, er drøftet ſaa vidtloſtig, ſkal jeg ikke trætte Thinget længe, men blot anbefale, at Thinget vil vedtage Lovforſlaget i den Skikkelse, hoort det nu foreligger. Dernæst ſkal jeg blot med et Par Ord ontale de Indvendinger imod vor Mindretalsbetænkning, som fremkom fra den ærede Ordſfører. Han ſagde, at den høitærede Conſeilspræſident ikke havde brugt det Ord „afluttende“. Jeg og mine Venner her i Thinget maa have hørt meget feil, dersom ikke den høitærede Conſeilspræſident under disse Forhandlinger netop har anført, at der i 1879—80 blev givet et afluttende Lønningsstillæg. Jeg tror derfor, at den Indſigelse, der kom fra den ærede Ordſfører mod dette Udtryk, er urigtig. Han var tilbøielig enig i vor Betænkning med Henſyn til, hvad der er anført om Lønningsforandringer, naar Priserne paa Livsformødenhederne ere ſtegne i længere Tid, ſaa at man kan anſe en egentlig Forhøielse for at være nødvendig, men han gjorde der en Indvending, som om det var os her i Landstinget, der høre til Venſtre, som havde umuliggjort en Forandring i Lønningslovene. Derfor jeg, at den ærede Ordſfører tog feil, og dersom han mente Folkethinget, maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at Lønningsudvalget fremkom med flere Revisioner, men det kunde ikke blive enigt med Ministeriet, og da dette viſte sig, var det, at Udvalget ikke arbejdede videre paa Sager, som det ansaa for at være aldeles ufrugtbare. Den ærede Ordſfører vilde ogsaa holde paa, at det ved Overenskomsten i 1875 tilbøielig kom an paa Statsregnskabet's Reſultater, men man maa dog erindre, at Statsregnskabet's Reſultat jo var aldeles ſkjult,